

Nr 946

Av herr **Wachtmeister**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 136, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.*

I genom proposition nr 136 framlagt lagförslag behandlas under 24 § fångsten av vildkanin. Denna fråga har tidigare behandlats av tredje lagutskottet i utlåtande nr 41/1962, vilket i propositionen åtminstone i huvudsak beaktats. Utskottet framhöll bl. a., (sid. 27), att de särskilda bestämmelser med avseende å kaninjakten på Gotland, vartill av 1949 års jaktutredning framlagt förslag kunde leda, så borde utformas, att de i tillämpliga delar kunde utsträckas att gälla även i andra delar av riket.

Ifrågavarande förslag rörande Gotland diskuterade bl. a. förbud för annan än av länsstyrelsen utsedda särskilda jägare att fånga vildkanin, oaktat jaktlagen ger honom rätt därtill. Motivet till detta eliminerande av den, som annars borde ha de största förutsättningarna för en effektiv insats mot kaninerna, markinnehavaren, må på grund av de särskilda omständigheterna på Gotland där vara bärande men äro det på fastlandet avgjort icke, och utskottet torde knappast med sitt önskemål om lagbestämmelsernas allmängiltighet ha avsett just denna inskränkning i jakträtten. Även om emellertid så vore fallet, var en förutsättning för utskottets enhällighet — även andra långt gående ingrepp i markägarnas, mark- och jakträttsinnehavarnas rättigheter diskuterades — två meningar, som propositionsförfattaren i sin sammanfattning av utskottets utlåtande (prop. sid. 51) utelämnat. Då just dessa äro av väsentlig betydelse, bör för fullständighetens skull i det stycke på sid. 51, som börjar med "Utskottet erinrar — — —" mellan första och andra meningarna inskjutas följande: "Det torde kunna förutsättas att Kungl. Maj:t vid den föregående prövningen inhämtar yttrande i saken från berörda myndigheter och organisationer — exempelvis hushållningssällskap och jaktvårdsföreningar —, vilka således i varje särskilt fall kan uttala sig om behovet av åtgärden liksom om exempelvis lämplig tid för jakten och det område ett förordnande bör avse." Sist i samma stycke bör också tillfogas: "Det torde vidare icke komma i fråga att Kungl. Maj:t låter förordnandet gälla under längre tidrymd än vad som är av behovet påkallat."

Dessa båda utskottets förbehåll torde kunna inarbetas i lagtexten, därest denna ges följande förslagsvisa utformning:

24 § 2 mom. 2 st.:

Orsakas avsevärd skada av vildkaniner, må Konungen beträffande visst

område — efter hörande av berörda myndigheter och organisationer angående behovet av åtgärden, lämplig tid för jakten, områdets gränser m. m. — förordna att det står envar fritt att där fånga vildkanin och behålla fångat djur. Vad i 17 och 25 §§ är stadgat om jakträttsinnehavare skall i tillämpliga delar gälla den som idkar sådan fångst. Förordnande som ovan sagts skall av Konungen, när det ej längre är av behovet påkallat, återkallas.

24 § 3 mom.:

Beträffande område — — — — dödas eller fångas vid jakten. För sådant förordnande gäller i övrigt vad i 2 mom. 2 st. stadgats.

I sitt yttrande synes departementschefen förordna användning av klorpikringas för kaninutrotning. Någon vidare utredning utöver den, som tredje lagutskottet 1962 ansåg sig icke kunna godtaga, har emellertid icke presterats. Det torde därför även nu vara skäl i att ytterligare överväga frågan ur djurskyddssynpunkt.

Under hänvisning till det anförda hemställes därför,

att riksdagen ville besluta,

1:o att i förslaget om ändring i lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt 24 § 2 mom. 2 st. och 24 § 3 mom. måtte utformas i överensstämmelse med ovan föreslagna tillägg,

2:o att klorpikringas icke får användas för bekämpning av vildkanin.

Stockholm den 16 oktober 1963

Hans Wachtmeister
